

KAPITOLA 2

„To absolútne nepripadá do úvahy.“

„Koen, nemusíš jej o tom povedať, aj tak na to príde.“

„Ako? Ukradne mi denníček? Alebo dokáže čítať myšlienky?“

Na Loweovu obranu musím priznať, že má aspoň tolko slušnosti, aby dal najavo mierne rozpaky. „Nebudem to Misery tajiť. A Misery to nebude tajiť pred ňou.“

„Bože, choď do riti. Mal som ťa radšej, keď si bol osamelý, nešťastný a deprimovaný. Povedzme, že to Serene poviem. A ďalej čo? Ak by aj mala záujem, nič z toho nebude.“

„Ak to verejne oznámime... nikto by si nedovolil ublížiť družke alfu Severozápadného teritória. Bez ohľadu na to, že je križenec.“

Koenovi sa v žalúdku búri zúrivosť a rozhorčenie. „Žiaden vlkolak si nedovolí ublížiť jej, pretože tam budem a okamžite ho zabijem.“

„Naozaj? Pretože Misery žije tu a Serena chce byť s Misery. Nebudeš jej nablízku.“

„Tak sa presťahujem na morelandovské pozemky. Moja svorka funguje aj bezo mňa.“

Lowe sa naňho iba díva presne ako ten dvanásťročný chlapec, ktorým ešte nedávno bol, už vtedy tak príliš zasrato vážny na svoj vek, akoby všetku ťarchu sveta niesol vo svojom zovretom zvieraci. Koen to odjakživa nevedel vystáť. V minulosti chcel Lowea ochrániť pred temnou stránkou ich vlastného druhu. Stále to chce.

„Kriste, si hrozne otravný.“ Koen si prejde dlaňou po tvári.

„Hej,“ Lowe sa postaví. „Mal som skvelého učiteľa.“

*Pred štyri a pol mesiacmi
V Juhozápadnom teritóriu*

PRVÉ SLOVÁ, KTORÉ SI VYPOČUJEM OD KOENA ALEXANDRA, sú: „Nemáš to zapojené.“

Hodné záznamu v historických knihách.

Nepochybujem, že takto znie začiatok každej veľkej romance: dievčina sa pokúša spojzduť laptop, a preto čoraz zúrivejšie stláča tlačidlo na zapnutie. Chlap ako hora v kockovanej košeli sa s prekríženými rukami opiera o veraje dverí a skepticky si ju premeriava. Dolahne na mňa zahanbenie, ktoré prichádza ruka v ruke s faktom, že som práve urobila mizerný prvý dojem na niekoho, koho moji priatelia rešpektujú a majú radi. Skutočný zásah pre ego.

Koen sa zjavil na Loweovej príjazdovej ceste pred pár hodinami. V päťkách mal Loweovu mladšiu sestru, takže došlo k rodinnému stretnutiu, ktoré dolu práve vyzerá nejakو takto: Ana je veselá ako slniečko, Misery predstiera, že ju nezbožňuje, a Lowe predstiera, že nie je načisto očarený Miserinou neschopnosťou utajiť svoju hlbokú náklonnosť. Sú nesmierne rozkošní a zaslúžia si súkromie.

Misery je najlepšou verziou samej seba. Ja možno nie som najhoršou, ale rozhodne ešte mám na čom pracovať.

Posledné dva mesiace som strávila uväznená vo vampírskom teritóriu. Bola som viac-menej presvedčená, že môj únos sa nakoniec skončí vytrhnutím sleziny, ktorú predhodia medvedíkom čistotným, čo znamená, že som teraz dostala druhú šancu na život. Zatiaľ neviem, čo si s ňou počať. Pomaly sa brodím záplavou času a priestoru, akoby som ju úplne nedokázala spracovať, a akékoľvek podnety sú na mňa priveľa. Po mesiacoch hrobového ticha vnímam aj šepot ako čosi príliš hlučné. Mám pocit, že cikády si dali za cieľ prasknúť mi ušné bubienky. Pokožka mi buď horí, alebo je ako kus

ľadu. V tieto dni sa rada od všetkých dištancujem, preto som sa aj odkradla do Loweovej pracovne. Usadila som sa do jeho koženého kresla, zobrala si laptop a statočne sa rozhodla skontrolovať si mejly.

Vtedy ma objavil Koen a povedal si, že ma zasväti do tajov fungovania elektriny.

„Aha.“ Letmo pozriem na skutočne nezapojený nabíjací kábel. „No jasné.“ Usmejem sa naňho v snahe nájsť dokonalý pomer medzi sebaíroniou a ponížením. Poobzerám sa po zásuvke.

„Naľavo,“ poradí mi.

Otočím sa.

„Tvoje druhé vľavo.“

Najradšej by som šla von, zhltna dikobraza a počkala, kým ma dorazí vnútorné krvácanie. Namiesto toho odložím laptop a postavím sa. „Ty si Koen, však? Rada ťa spoznávam.“ Vystriem k nemu ruku, na ktorú sa síce pozrie, ale nepotrasie mi ňou. *Okej*, pomyslím si a vopchám ju do zadného vrecka nohavíc.

Možno je to nejaká vlkolačia záležitosť. Možno má Koen prísne inteligenčné kritériá pre každého, komu podáva ruku, a ja som túto úroveň IQ očividne nedosiahla. Misery spomínala čosi o tom, že je „mimoriadny blbec“, čo je od nej skutočne zriedkavý kompliment, takže ak sa mu nepozdávam, do vankúša pre to plakať nebudem. Väčšinu mozgu mi aj tak zaberajú dôležitejšie starosti. „Potrebuješ niečo?“ spýtam sa so zdvorilým úsmevom.

„Chcem si s tebou pohovoriť, máš minútku?“

„Jasné. O čom?“

Nepovie mi. Namiesto toho sa na mňa díva a díva a potom sa ešte chvíľu díva. Oči má ... no, nie úplne čierne. Ani sivé. Niekde medzi. Sú hlbavé. Pôsobia ako smola – ako hustá, lepkavá a premyslene nastavená pasca. Nedokážem od nich odtrhnúť pohľad a zároveň sa mu do nich nedokážem pozerat.

„Prišiel si si obzrieť kríženca?“ nespýtam sa to nepriateľsky. Všetci vlkolaci, ktorých som zatiaľ stretla, ku mne boli láskaví a uspokojenie ich zvedavosti je malou cenou za také prívetivé privítanie. Obzvlášť ak vezmeme do úvahy, že väčšina ľudí by ma okamžite zastrelila. „Tu ma máš.“ Urobím otočku, aby si mohol vychutnať kompletný pohľad na moje ja v celej jeho podivnosti. „Pravdupovediac, podľa mňa vyzerám iba ako človek, ale...“ odmlčím sa, pretože jeho oči... niečo sa s nimi deje. Nie je normálne, aby sa mu zreničky takto stiahli a rozšírili sa, aby takto žiarili a...

Koen si odkáše. Zakloní hlavu a sťažka prehltne, čím vystaví na obdiv mocný krk. Ohryzok mu poskočí. „Doboha, čím som si toto vyslúžil?“ zamumle.

„No dovol?“

„Vlastne som si práve spomenul.“ S povzdychom sa narovná a prehovorí tichým, chrapľavým hlasom: „Väčšinu života som sa správal ako kus debila, tým to bude.“

„Nechápem.“

Od schodiska sa k nám donesie zvuk ťažkých krokov. O chvíľu sa k nám pripojí Lowe. „Povedal si jej to?“ spýta sa okamžite.

„Ešte nie.“

Lowe prikývne a mne prvýkrát svitne, že nech sa chcel Koen rozprávať o čomkoľvek, zrejme to bude vážnejšie ako obyčajné otázky typu: *Môžem sa ťa spýtať na tvoj jedálniček, pohybový aparát a či na jeseň plázneš?*

„Kde je Misery?“ zrazu ma prepadne hrôza. „A Ana?“

„Obe sú v poriadku, zostali dolu.“ Lowe sa odmlčí. „Mám ti ohlásiť Misery? Chceš, aby bola pri tebe?“

„Hm...“ Áno. Tak trochu. Ale tiež by som znovu chcela byť dospelým jedincom, ktorý dokáže normálne fungovať aj bez svojej vampírskej podpory. „Nie.“

Lowe sa zvrtnie ku Koenovi. „Naozaj jej to chceš povedať teraz?“